

Розгадай мене. Книга 2

Наші губи торкаються, і я знаю, що тріщу по швах. Він цілує мене, немов він втратив мене, знайшов, і я вислизаю, проте він ніколи мене не відпустить.

Джульєтта мусила скористатися смертельним даром і вбити одним дотиком того, хто становить для неї найбільшу загрозу. Проте це виявилось неможливим. Невразливість Варнера до її сили похитнула впевненість дівчини, проте вони з Адамом зуміли не лише втекти, а і знайти союзників у боротьбі проти «Відродження». Джульєтта сподівається, що тепер їй вдасться розкрити секрет своїх таємничих властивостей.

~~ВОНИ ХОЧУТЬ ЗНАЙТИ МЕНЕ~~ Я ЗНАЙДУ ЇХ ПЕРША



РОЗГАДАЙ МЕНЕ

ТАГЕРЕ МАФІ

КСД

РОЗГАДАЙ
МЕНЕ

TAHEREH MAFI

**UNRAVEL
ME**

A NOVEL

ТАГЕРЕ МАФІ

РОЗГАДАЙ МЕНЕ

РОМАН

ХАРКІВ
2024 КСД



Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0587-2 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням:

Mafi T. Unravel me / Tahereh Mafi. — New York : HarperCollins Publishers, 2013. — 464 p.

Переклад з англійської *Вікторії Зенгви*

Мафі Т.

М35 Розгадай мене : роман / Тагере Мафі ; пер. з англ. В. Зенгви. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 384 с.

ISBN 978-617-15-0504-9 (дод. наклад)

ISBN 978-0-06-2088554-2 (англ.)

Джульєтта мусила скористатися смертельним даром і вбити одним дотиком того, хто становить для неї найбільшу загрозу. Проте це виявилось неможливим. Невразливість Варнера до її сили похитнула впевненість дівчини, проте вони з Адамом зуміли не лише втекти, а і знайти союзників у боротьбі проти «Відродження». Джульєтта сподівається, що тепер їй вдасться розкрити секрет своїх таємничих властивостей.

УДК 821.111(73)

© Tahereh Mafi, 2013

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Думка про те, щоб покласти на когось руку, повертає у світ спогадів, почуттів, спалаху могутності, яку я відчуваю, коли торкаюся шкіри, що не має імунітету до мосі. Це відчуття непереможності, болісна ейфорія. Не знаю, що це зробить зі мною. Не знаю, чи можу довіряти собі, якщо отримую насолоду від чийогось болю.

Я знаю: останні слова Варнера застрягли у мене в грудях, і не можу викашляти холод чи правду, що шкребуть на задній стінці горла.

Адам не знає, що Варнер може мене торкатися.

Ніхто не знає.

Варнер мав загинути. Він мав померти, бо я стріляла в нього, але ніхто не навчив мене стріляти з пістолета, і тепер Варнер мене шукатиме.

Він прийде битися.

Прийде по мене.

РОЗГАДАЙ МЕНЕ

Один

Можливо, сьогодні сонячно.

Може, велика жовта куля, немов рідкий жовток, розпливається в найблакитнішому небі, що сяє холодними надіями й фальшивими обіцянками гарних спогадів, справжніх родин, сердечних сніданків, куп млинців, политих кленовим сиропом, у світі, якого більше не існує.

Чи, можливо, все не так.

Може, сьогодні темно й вогко, різкий вітер здуває шкіру з кісточок пальців дорослих чоловіків. Можливо, сьогодні сніг, а, може, дощ, я не знаю, можливо, зимно й падає град, можливо, там ураган, що переходить у торнадо, і земля розривається, щоб звільнитися від наших помилок.

Я й гадки не маю.

У мене більше немає вікна. У мене більше немає огляду. Моя кров на мільйон градусів нижче нуля, і мене поховано на п'ятнадцять метрів під землею в кімнаті для тренувань, що останнім часом стала моєю другою домівкою. Щодня я дивлюся на ці чотири стіни й нагадую собі: *я не ув'язнена я не ув'язнена я не ув'язнена*, але іноді старі страхи повзуть моєю шкірою і, здається, я не можу звільнитися від клаустрофобії, що стискає моє горло.

Я стільки наобіцяла, коли прибула сюди.

Зараз я не така певна. Зараз я стурбована. Зараз мій розум — зрадник, бо щоранку мої думки сповзають із ліжка, бігаючи очима, зі спітнілими долонями, з нервовими смішками, які сидять у мене в грудях, розпирають їх, загрожуючи розірвати, і тиск все накручується, накручується, *накручується...*

Життя тут не таке, як я очікувала.

Мій новий світ вигравіюваний у бронзі, запечатаний сріблом, тоне у запахах каменю й заліза. Крижане повітря, помаранчеві мати, світло неоновно-яскраве, електронні й електричні вмикачі сигналять і миготять. Тут панує бурхливе життя, жваві тіла, коридори, переповнені перешіптуваннями й криком, тупотінням ніг і задумливими кроками. Якщо прислухатися, я чую, як працюють мізки, щипають лоби, пальці барабанять по підборіддях і губах, й супляться брови. Ідеї

переносяться в кишнях; думки крутяться на кінчику язика; очі примружуються при уважному плануванні, про яке я мала би бажати дізнатися більше.

Але нічого не працює, у мене все йде не так.

Кастл сказав, я маю приборкати Енергію. Наші дари — це різні форми Енергії. *Матерія не створюється і не руйнується*, повідомив він мені. Оскільки наш світ змінився, Енергія змінилася разом із ним. Наші можливості взяті із Всесвіту, з інших матерій, з інших Енергій. Ми — не аномалії. Ми — неминучі результати збочених маніпуляцій із нашою Землею. Він говорить, що наша Енергія звідкись походить. І «звідкись» — це хаос навколо нас.

Це має сенс. Пам'ятаю, яким був світ, коли я залишила його.

Я пам'ятаю роздратовані небеса й заходи сонця, що розпадалися під місяцем. Пам'ятаю потріскану землю й колючі кущі, що колись зеленіли, а тепер були майже коричневі. Думаю про воду, яку ми не можемо пити, і пташок, що не літають, і як людська цивілізація зійшла на пси, на купу укриттів, що простяглися нашою спустошеною землею.

Ця планета як зламана кістка, що неправильно зрослася, сотні шматків кристалів, склеєних до купи. Нас було зруйновано й відновлено, нам сказали щодня робити зусилля, удавати, що ми досі функціонуємо, як мали б. Але це брехня, це все брехня.

Я функціую неправильно.

Я не більше, ніж наслідок катастрофи.

Два тижні впали на узбіччя дороги, покинуті, уже забуті. Два тижні пробула тут, спала немов на голках, міркуючи, коли щось зрушить із місця, коли я щось зрушу, коли все почне розпадатися. За два тижні я мала стати щасливішою, здоровішою, міцніше спати, стати кращою в цьому безпечному місці. Натомість хвилююся про те, що буде, ~~коли~~ якщо не зможу правильно показати себе, якщо не з'ясую, як правильно тренуватися, якщо ~~навмисно~~ випадково завдам комусь болю.

Ми готуємося до кривавої війни.

Тому я тренуюся. Ми готуємося скинути Варнера і його людей. Виграти битву. Показати громадянам нашого світу, що надія ще існує, що вони не повинні визнавати вимоги «Відродження» і бути рабами режиму, який лише експлуатує їх для власної могутності. І я погодилася битися. Бути воїном. Використати свою силу, піти проти

того, що вважаю правильним. Але думка про те, щоб покласти на когось руку, повертає у світ спогадів, почуттів, спалаху могутності, яку відчуваю, коли торкаюся шкіри, що не має імунітету до моєї. Це відчуття непереможності, болісна ейфорія. Я не знаю, що це зробить зі мною. Не знаю, чи можу довіряти собі, якщо отримую насолоду від чийогось болю.

Я знаю: останні слова Варнера застрягли у мене в грудях, і не можу викашляти холод чи правду, що шкребуть по задній стінці горла.

Адам не знає, що Варнер може мене торкатися.

Ніхто не знає.

Варнер мав загинути. Варнер мав померти, бо я стріляла в нього, але ніхто не навчив мене стріляти з пістолета, і тепер він мене шукатиме.

Він прийде битися.

Прийде по мене.

Два

Різкий стукіт, і двері відчиняються.

— О, панянку Феррас. Я не знаю, чого ви збираєтеся досягнути, забившись у куток.

Легка усмішка Кастла заходить у кімнату перед ним самим.

Я важко зітхаю і намагаюся дивитися на Кастла, але не можу.

Натомість шепочу вибачення і слухаю, як жалюгідно звучать мої слова в цій великій кімнаті. Відчуваю, як мої тремтячі пальці хапаються за товсті мати, розстелені підлогою, і думаю, що нічого не досягла, доки була тут. Це принизливо, так принизливо розчаровувати єдиних людей, що були добрими до мене.

Кастл стоїть навпроти, чекає, коли я нарешті підніму погляд.

— Не потрібно вибачатися, — говорить він. Через його меткі чисті карі очі й дружню усмішку можна забути, що він лідер Омега-Пойнт. Лідер усього цього підпільного руху, що бореться проти «Відродження». Його голос надто добрий, і так іще гірше. ~~Іноді я воліла б, щоб він кричав на мене.~~ — Але, — продовжує він, — ви маєте навчитися керувати своєю Енергією, панянку Феррас.

Пауза.

Він відходить. Проводить руками по купі цегли, яку я мала зруйнувати. Вдає, що не бачить червоних кіл навколо моїх очей чи металевих труб, пожбурених через кімнату. Його погляд ретельно уникає кривавих плям на дерев'яних дошках, відставлених убік; він не запитує мене, чому мої кулаки стиснуті занадто сильно й чи я знову поранилася. Він піднімає голову в моєму напрямі, але дивиться на точку за мною і говорить м'яким голосом.

— Знаю, це важко для вас. Але ви маєте вчитися. Повинні. Від цього залежатиме ваше життя.

Я киваю, притуляюся до стіни, радію холоду й болю від цегли, що впивається в мою спину. Підтягаю коліна до грудей і відчуваю, що мої ступні впираються в мати, які вкривають підлогу. Я настільки на межі сліз, що боюся закричати.

— Просто не знаю, як, — зрештою кажу я йому. — Нічого не знаю. Навіть не знаю, що маю робити, — я дивлюся на стелю і кліп, кліп,

кліп. Мої очі блищать, вони вогкі. — Не знаю, як зробити так, щоб щось відбулося.

— Тоді ви маєте поміркувати, — незворушно говорить Кастл. Бере відкинуту металеву трубу. Зважує її в руці. — Ви маєте знайти зв'язок між подіями, що відбуваються. Коли ви проломили бетонну стіну камери для тортур Варнера, коли погнули сталеві двері, щоб врятувати пана Кента — що сталося? Чому в цих двох випадках ви були здатні реагувати таким екстраординарним способом? — Він сідає на віддалі від мене. Посуває трубу в моєму напрямку. — Мені потрібно, щоб ви проаналізували свої можливості, панянку Феррас. Ви маєте зосередитись.

Зосередитися.

Це одне слово, але його достатньо, щоб мене почало нудити. Усім, здається, потрібно, щоб я зосередилася. Спершу Варнер вимагав, щоб я зосередилася, тепер Кастл вимагає, щоб я зосередилась.

Я ніколи не могла дослухатися цієї поради.

Глибокий сумний погляд Кастла повертає мене назад до реальності. Він підводиться. Пригладжує свій, здається, єдиний темно-синій джемпер, і мигцем бачу сріблястий символ омеги, вишитий у нього на спині. Автоматично він торкається свого хвоста з дредів; він завжди зав'язує їх в акуратний пучок біля шиї.

— Ви опираєтеся собі, — дуже м'яко каже він. — Можливо, ви маєте спробувати для різноманіття працювати з кимось. Може, партнер допоможе вам все з'ясувати, дослідити, який зв'язок між цими двома подіями.

Від здивування мої плечі завмирають.

— Я думала, ви казали, що я маю працювати сама.

Кастл скоса дивиться на мене. Чухає за вухом, ховає другу руку в кишеню.

— Насправді я не хотів, щоб ви працювали самі, — говорить він. — Проте ніхто не прагне працювати з вами.

Я не знаю, чому я затримую подих, чому я така здивована. Не маю так дивуватися. Усі не Адам.

Не всі убезпечені від мене, як він. Ніхто, крім Адама, не торкався мене й не отримував від цього задоволення. ~~І Варнера.~~ Але попри найкращі Адамові наміри, він не може тренуватися зі мною. Він зайнятий іншими речами.

Речами, про які ніхто не хоче мені казати.

Але Кастл дивиться на мене зі щирою надією, видно, що він гадки не має, що ці нові слова, які він мені говорить, набагато гірші. Гірші, бо хоча і знаю правду, чути її досі боляче. Боляче пам'ятати, що хоч я можу жити в теплій бульбашці з Адамом, решта світу досі вбачає в мені загрозу. Монстра. Гидоту.

~~Варнер мав рацію. Хоч куди піду, я не зможу втекти від цього.~~

— Що змінилося? — запитую я його. — Хто хоче тренувати мене зараз? Ви?

Кастл усміхається.

Ця усмішка засвічує жар приниження на моїй шиї, спускає гордість по хребту. Маю опиратися бажанню вибігти у двері.

~~Будь ласка будь ласка будь ласка, не жалійте мене, це все, що я хочу сказати.~~

— Хотів би я мати час, щоб тренувати вас, — говорить мені Кастл. — Але Кенджі нарешті вільний — ми змогли перекроїти його графік — і він сказав, що буде радий працювати з вами, — якусь мить Кастл вагається. — Це все, якщо вас це влаштовує.

Кенджі.

Я хочу розреготатися. Кенджі єдиний міг піти на ризик працювати зі мною. Одного разу я випадково його поранила. Відтоді ми не багато часу проводили разом, хоча він очолював нашу експедицію в Омега-Пойнті. Але здавалося, він виконував завдання, завершував місію; а щойно місія завершилася, повернувся до свого життя. Вочевидь, Кенджі тут важлива особа. У нього мільйон обов'язків. Завдань, за якими треба простежити. Здається, людям він подобається, вони навіть поважають його. Мені цікаво, чи вони колись знали того нестерпного, лихослівного Кенджі, якого зустріла я.

— Звісно, — кажу я Кастлу, вперше відтоді, як він прийшов, намагаючись зобразити приємний вираз обличчя. — Це звучить чудово.

Кастл підводиться. Його очі яскраві, запальні, просто вдоволені.

— Чудово. Скажу йому зустрітися з вами завтра за сніданком. Ви можете разом поснідати і вирушити на тренування.

— О, але я зазвичай...

— Я знаю, — перебиває мене Кастл, його посмішка перетворюється в тонку смужку, а чоло зморщене від турботи. — Вам подобається їсти

з паном Кентом. Я це знаю. Але ви заледве проводите час з іншими людьми, панянку Феррас, і якщо ви збираєтеся залишатися тут, вам потрібно почати нам довіряти. Люди в Омега-Пойнті довіряють Кенджі. Він може поручитися за вас. Якщо всі побачать, що ви проводите час разом із ним, то менше боятимуться вашої присутності. Це допоможе вам адаптуватися.

Жар, як гаряче масло, розливається моїм обличчям; я кривлюся, відчуваю, як смикаються мої пальці, намагаюся знайти, куди дивитися, намагаюся вдати, що не відчуваю болю, який перехопив мені груди.

— Вони... вони бояться мене, — ледь чутно кажу я, замовкаю. — Я не хочу, не хотіла нікого займати. Не хотіла траплятися на їхньому шляху...

Кастл протяжно й голосно зітхає. Він дивиться вгору, потім вниз, чухається під підборіддям.

— Вони бояться, — зрештою говорить він, — бо не знають вас. Якби ви просто доклали трохи більше зусиль, щоб із кимось роззнайомитися.

Він замовкає. Супиться.

— Панянку Феррас, ви пробули тут два тижні й заледве говорили зі своїми сусідками по кімнаті.

— Але це не... Я думаю, вони чудові...

— І все одно ви їх ігноруете? Ви не проводите з ними час? Чому?

~~Бо в мене ніколи не було подруг дівчат. Бо я боюся, що зроблю щось не так, скажу щось не те, і вони зрештою зненавидять мене, як усі інші. І вони занадто мені подобаються, від чого їхнє відторгнення стане ще тяжчим.~~

Кастл хитає головою.

— Ви так гарно почали першого дня, коли прибули. Вам майже вдалося подружитися з Бренданом. Не знаю, що трапалося, — Кастл продовжує. — Я думав, ви тут добре приживетеся.

Брендан. Худенький хлопчик із платиново-білим волоссям, й електричним струмом, що біжить його венами. Пам'ятаю його. Він був добрим зі мною.

— Мені подобається Брендан, — здивовано кажу я. — Він засмутився через мене?

— Засмутився? — Кастл хитає головою і сміється. Він не відповідає на моє запитання. — Я не розумію, панянку Феррас. Я намагаюся

бути терплячим із вами, намагався дати вам час, але зізнаюся, я дещо збентежений. Ви були зовсім інакшою, коли прибули сюди, — були у захваті від того, де опинились. Але менше за тиждень ви повністю відійшли. Ви навіть не дивитесь ні на кого, коли йдете коридором. Що сталося зі спілкуванням? Із дружбою?

Так.

У мене зайняло один день облаштуватися. Один день, щоб огледітися і порадіти новому життю. Один день, щоб усі дізналися, хто я і що зробила.

Кастл нічого не говорить про матерів, які бачать, як іду коридором, і прибирають дітей із мого шляху. Він не згадує про ворожі погляди та недружні слова, які супроводжували мене, відколи я прибула. Він не говорить про дітей, яких попередили триматися від мене подалі, і купки літніх людей, які надто прискіпливо мене розглядають. Я можу лише уявити, що вони чули, звідки вони набралися цих пліток.

Джульєтта.

Дівчина зі смертельним доторком, що висмоктує силу й енергію з людських істот, доки вони млявими паралізованими тушами хриплять на підлозі. Дівчина, яка провела більшу частину життя в лікарнях та ювенальних центрах, дівчина, від якої відмовилися власні батьки, яку визнали божевільною і присудили до ізоляції у притулку, де бояться жити навіть щури.

Дівчина.

Така спрагла до сили, що вбила малу дитину. Катувала немовля. Змушувала дорослого чоловіка хрипіти на колінах. У неї навіть не вистачає порядності, щоб покінчити з життям.

Нічого з цього не є брехнею.

Тож я дивлюся на Кастла з гарячковим рум'янцем на щоках, невимовленими звуками на вустах й очима, що відмовляються розкривати свої секрети.

Він зітхає.

Наче хоче щось сказати. Починає говорити, але, роздивившись моє обличчя, передумує. Лише швидко киває, глибоко зітхає, постукує по своєму годиннику, говорить:

— Три години до вимкнення світла.

І розвертається на вихід.

Зупиняється у дверях.

— Панянко Феррас, — раптом озивається він, не обертаючись. — Ви обрали залишитися з нами, боротися з нами, стати членом Омега-Пойнта, — пауза. — Нам знадобиться ваша допомога. І я боюся, що ми гаємо час.

Я спостерігаю, як він іде.

Слухаю його кроки, що віддаляються, прихиляюся спиною до стіни. Дивлюся у стелю, заплющую очі. Слухаю його голос, урочистий і серйозний, що досі лунає в моїх вухах.

Ми гаємо час, сказав він.

Немов час — це речовина, яку можна гаяти, немов він вимірюється в мисках, які передають нам при народженні, і ми їли надто багато чи надто швидко чи до того, як застрибнути у воду, тоді наш час буде втрачено, згаяно, загублено.

Але час поза межами нашого обмеженого розуміння. Це безкінечність, він існує поза нами, ми не можемо його згаяти, чи втратити йому лік, чи знайти спосіб затримати його.

У нас досить багато часу — це те, що Кастл мав сказати.

У нас є весь час на світі, це те, що він мав мені сказати. Але він цього не сказав, бо мав на увазі *цок-цок*, рух нашого часу. Він прямує в зовсім новому напрямку, стикається з чимось зовсім іншим.

Цок

цок

цок

цок

цок

цок

майже

час війни.

Три

Я можу торкатися його звідси.

Його очі — темно-сині. Його волосся — темно-каштанове. Його сорочка напнута в усіх потрібних місцях і його вуста, його вуста здригаються, щоб засвітити вогонь у моєму серці, і я навіть не маю часу кліпнути й видихнути до того, як опиняюся в його обіймах.

Адам.

— Привіт, ти, — шепоче він мені в шию.

Я закушую губу, щоб не тремтіла, коли кров приливає мені до щік, і на мить, лише на мить я кидаю свої кості, щоб він тримав мене купи.

— Привіт, — я усміхаюся, вдихаючи його запах.

Це розкіш.

Ми тепер рідко бачимося наодинці. Адам разом зі своїм молодшим братом Джеймсом оселився в кімнаті Кенджі, а я ночую з близнючками-цілительками. Напевно, в нас менше двадцяти хвилин до того, як дівчата повернуться в кімнату, і я збираюся взяти з цієї можливості максимум.

Я заплющую очі.

Адамові руки огортають мій стан, притягують мене ближче, і насолода така величезна, що я заледве можу втримати тремтіння. Це немов моя шкіра і кістки прагнули контакту, теплої ніжності, людської взаємодії так багато років, що не знаю, як поводитися. Я мов голодна дитина, що намагається набити шлунок, насолоджуюся розкішшю цих митей, немов прокинуся вранці й зрозумію, що досі підмітаю попіл для своєї мачухи.

Але коли Адамові губи притискаються до моєї голови, мої турботи одягають гарну сукню і якийсь час удають із себе щось інше.

— Як ти? — запитую я, і так соромно, бо мої слова уже неспокійні, хоч він заледве тримає мене, але я не можу змусити себе відійти.

Його тіло здригається від м'якого, глибокого й поблажливого сміху. Але він не відповідає на моє запитання, і я знаю, що не відповість.

Ми так багато разів намагалися втекти разом, але нас ловили й сварили за непослух. Нам не можна бути не в кімнаті, коли вимикають світло. Щойно наш пільговий період — поблажка, надана

через наше раптове прибуття, — закінчився, нам з Адамом довелося дотримуватися правил, як усім іншим. А правил тут багато.

Засоби безпеки — скрізь камери, на кожному повороті, в кожному коридорі — вони існують, щоб підготувати нас до атаки. Охоронці патрулюють уночі, перевіряють будь-який підозрілий звук чи ознаки порушення. Кастл і його команда пильно захищають Омега-Пойнт, і вони не бажають допускати навіть найменших ризиків; якщо порушники підійдуть занадто близько до цієї криївки, хтось має зробити все можливе, щоби спроводити їх геть.

Кастл каже, завдяки цій пильності їх так довго не знаходять, і, якщо зовсім чесно, я бачу раціональне зерно в тому, щоб ставитися до цього так серйозно. Але саме через ці суворі заходи ми з Адамом не можемо побути наодинці. Ми з ним бачимося лише під час їжі, коли завжди оточені іншими людьми, а будь-який вільний час я проводжу замкнена в кімнаті, де повинна «підкорювати свою Енергію». Адам так само засмучений щодо цього, як і я.

Я торкаюся його щоки.

Він здушено зітхає. Повертається до мене. Його очі говорять мені занадто багато, так багато, що мені доводиться відвести погляд, бо я відчуваю все те саме. Моя шкіра гіперчутлива, нарешті пробуджена і вирує життям, кипить почуттями так сильно, що це майже непристойно.

Я не можу це приховати.

Він бачить, що робить зі мною, що стається зі мною, коли його вуста надто близько, його пальці торкаються моєї шкіри, жар його тіла біля мого змушує мене заплющувати очі, мої кінцівки тремтять і коліна підгинаються під тиском. Бачу, що це знання також робить із ним. Іноді Адам мене катує, усміхається, коли простір між нами зависає надто довго й чутно звуки мого серця, що вистрибує з грудей, зітхання, які мені важко контролювати, і як сковтую сотню разів перед тим, як він наближається, щоб мене поцілувати. Я не можу навіть дивитися на нього, не пригадуючи кожної миті, яку ми провели разом, кожен спогад його вуст, його доторків, його запаху, його шкіри. Це забагато для мене, забагато, забагато, це таке нове, так багато вишуканих почуттів, яких я ніколи не знала, ніколи не відчувала, ніколи навіть не мала до них доступу.

~~Іноді я боюся, що це мене вб'є.~~

Я випростуюся з його рук. Мені гаряче і холодно водночас, і я тремчу, сподіваюся, що зможу себе контролювати, сподіваюся, що Адам не помітить, як впливає на мене, знаю, що мені потрібна хвилина, щоб зібратися. Відхиляюся назад; закриваю обличчя руками і намагаюся придумати, що сказати, але все труситься, і бачу, що він дивиться на мене так, наче зараз вдихне мене одним подихом.

Ні — мені здається, я чую, як він шепоче це слово.

Усе, що я відчуваю потім, — його руки, відчайдушна пронизливість його голосу, коли він промовляє моє ім'я, і я знову в його обіймах, я подолана, я розсипаюся і не роблю зусиль, щоб контролювати тремтіння у своїх кістках, і він такий гарячий, його шкіра така гаряча, і навіть не знаю, де я зараз. Його права рука прослизає мені за спину й тягне блискавку, що тримає мій костюм, доки до половини розстібає її, але мені байдуже. Сімнадцять років я чекала і зараз хочу відчути все. Мене не цікавить ждати, ризикувати з «хтозна», «а якщо» та «дуже пошкодуєш». Я хочу відчути все, бо раптом прокинуся, а цей феномен минув, збіг термін придатності, мій шанс прийшов, пішов і ніколи не повернеться. І мої руки ніколи не відчують цього тепла.

Я не можу.

Я не буду.

Я навіть не усвідомлюю, що так притислася до нього, що відчуваю кожен контур його тіла під тонким бавовняним одягом. Мої руки прослизають під його сорочку, і я чую його здушене дихання, дивлюся вгору й бачу його примружені очі, його риси, що виражають якийсь немов біль і раптом його руки на моєму волоссі, його вуста так відчайдушно близько. Адам подається вперед, і на мене більше не діє сила тяжіння, мої ноги відриваються від підлоги: я пливу, я лечу, мене нічого не тримає, крім урагану в моїх легенях, і серця, що б'ється надто — тук-тук-тук — швидко.

Наші губи

торкаються,

і я знаю, що тріщу по швах. Він цілує мене так, немов надовго втратив, нарешті знайшов, а я вислизаю, проте він ніколи мене не відпустить. Мені хочеться кричати, впасти, померти, відаючи, що я знаю, як це жити з цим поцілунком, цим серцем, цим м'яким-м'яким вибухом, що змушує мене почуватися, немов я сьорбнула сонця, немов я з'їла хмари 8, 9 і 10.

Це.

Це змушує боліти все моє тіло.

Адам відсторонюється, важко дихає, його руки прослизають під м'який матеріал мого костюма, і він такий гарячий, його шкіра така гаряча, і я думаю, я уже казала це, але не можу згадати і так відволікаюся, що коли він говорить, не можу його зрозуміти.

Але Адам щось каже.

У моє вухо долинають глибокі й хрипкі слова, але я заледве уловлюю більше, ніж незв'язну вимову, приголосні й голосні, розбиті склади — все змішується до купи. Удари його серця пробиваються крізь груди і перекидаються на мене. Його пальці виписують таємні повідомлення на моєму тілі. Його руки ковзають гладкою шовковистою тканиною мого костюма, прослизають на внутрішню поверхню моїх стегон, навколо ямок моїх колін і вгору, і вгору, і вгору, і я думаю, чи можливо знепритомніти і бути при тямі одночасно, закладаюся, так відчувається гіпер-гіпервентиляція, коли він тягне нас назад. Обпирається спиною об стіну. Міцно тримає мої стегна. Сильно притягує мене до свого тіла.

Я задихаюся.

Його губи на моїй шиї. Його вії лоскочуть шкіру під моїм підборіддям і він говорить щось, щось, що звучить, як моє ім'я, і цілує мої ключиці, цілує лінію пліч, і його руки й губи шукають вигини і западини мого тіла, і його груди здіймаються, коли він припиняє й вигукує: «*Чорт, це так приємно!*»

і моє серце вирушає до місяця без мене.

Я люблю, коли він так говорить до мене. Люблю, коли Адам говорить, що йому подобається мене торкатися, бо це суперечить усьому, що я чула в житті, я хочу забрати його слова в кишеню і перебирати їх щоразу, щоб переконуватися, що вони існують.

— Джульєтто.

Я заледве можу дихати.

Я заледве можу підняти погляд і подивитися прямо і побачити щось, крім абсолютної досконалості цієї миті, але нічого з цього навіть не має значення, бо він усміхається. Він усміхається як людина, яка нанизала зірки навколо своїх вуст, і він дивиться на мене, немов я усе, і мені хочеться ридати.

— Заплющ очі, — шепоче Адам.

І я довіряю йому.

Тож заплющую очі.

Я заплющую очі, і він цілує мене в одне око, потім у друге. Тоді підборіддя, ніс, чоло. Мої щоки. Обидві скроні.

Кожен

сантиметр

моєї шиї,

і

відсахується так швидко, що б'ється головою об похилу стіну.

Кілька лайливих слів злітають із його вуст до того, як він встигає їх зупинити. Я застигаю, здивована й раптом налякана.

— Що сталося? — шепочу я і не знаю, чому шепочу. — З тобою все гаразд?

Адам намагається не кривитися, але важко дихає, дивиться навколо і затинається «в-вибач» і стискає свою потилицю рукою.

— Це було — я маю на увазі, мені здалося...

Він відводить погляд. Прочищає горло.

— Я... я думаю... я подумав, що хтось ось-ось зайде.

Звісно.

Адаму не можна тут бути.

Хлопці й дівчата живуть у різних крилах Омега-Пойнта. Кастл говорить, що в основному це для того, щоб дівчата почувалися безпечно й комфортно в їхніх помешканнях, особливо тому, що в нас спільні вбиральні, тож в основному мені це не заважає. Добре, що не доводиться приймати душ разом зі старшими чоловіками. Але через це нам двом складно бути разом, і протягом того часу, який нам вдається нашкребти, ми завжди боїмося, що нас застукають.

Адам прихиляється до стіни і кривиться. Я тягнуся, щоб торкнутися його голови.

Він здригається.

Я завмираю.

— З тобою все гаразд?..

— Так.

Зітхає.

— Я просто, я маю на увазі... — він трусить головою. — Я не знаю, — Адам стишує голос. Опускає очі. — Я не знаю, що, чорт забирай, зі мною не так.

— Агов, — я проводжу кінчиком пальця по його животу. Бавовна сорочки досі тепла від жару тіла, і мені доводиться боротися з бажанням заритися в неї обличчям. — Все добре, — кажу я йому. — Ти просто був обережним.

Він усміхається дивною, сумною посмішкою.

— Я говорю не про мою голову.

Я витріщаюся на нього.

Він відкриває рота. Закриває його. Знову відкриває.

— Це... я, це...

Адам відсторонюється.

Він не завершить. Він не подивиться на мене.

— Не розумію...

— Я *божеволію*, — так тихо, немов навіть не певен, що каже це вголос.

Я дивлюся на нього. Дивлюся, кліпаю і марю словами, які не можу бачити, не можу знайти, не можу вимовити.

Він трусить головою.

Міцно хапається за потилицю і здається присоромленим, а я не можу зрозуміти, чому. Адам не соромиться. Адам ніколи не соромиться.

Коли він нарешті починає говорити, його голос хрипкий.

— Я так довго чекав миті, коли зможу побути з тобою, — каже він. — Я чекав цього, хотів *тебе* так довго, і тепер після усього...

— Адаме, що ти...

— Я не можу *спати*. Не можу спати, думаю про тебе увесь час і не можу...

Він зупиняється. Притискає руку до чола. Примружує, а потім заплющує очі. Обертається до стіни, і я не бачу його обличчя.

— Ти маєш знати, ти повинна знати, — говорить Адам, його слова уривчасті, здається, вони його виснажують, — нічого в житті я не хотів так, як тебе. Нічого. Бо це... це... я хочу сказати, господи, я хочу тебе Джульєтто. Я хочу, я хочу...

Його слова прискорюються, коли він повертається до мене, його очі занадто блискучі, емоції осяюють риси його обличчя. Його погляд лягає на лінії мого тіла, досить довгий, щоб запалити найлегшу рідину, що плаває в моїх венах.

Я запалююся.

Я хочу щось сказати, щось правильне, серйозне й переконливе. Хочу сказати йому, що розумію, хочу того самого, також хочу його, але мить здається такою зарядженою й нагальною, що я майже переконана: все це сон. Немов я спустошила запас своїх літер, залишилися лише «я» та «ь», і я щойно пригадала, що хтось винайшов словник, коли він нарешті відриває від мене погляд.

Адам важко ковтає, опускає очі. Знову дивиться кудись вдалечінь. Однією рукою хапається за волосся, іншу стискає в кулак біля стіни.

— Ти навіть не уявляєш, — говорить він, його голос обривається, — що ти робиш зі мною. Що ти змушуєш мене відчувати. Коли ти *торкаєшся* мене... — тремтячою рукою він проводить по обличчю. Адам майже сміється, але його дихання важке, нерівне, він не подивиться мені в очі. Він відступає назад, пошепки лається. Б'є кулаком по чолу. — Боже. Що за чортівню я кажу. Лайно. *Лайно*. Вибач, забудь це, забудь, що я казав, мені треба йти...

Я намагаюся його зупинити, намагаюся віднайти свій голос, намагаюся сказати «Все гаразд», але зараз нервую. Я така знервована, така спантеличена, бо все це не має сенсу.

Я не розумію, що відбувається, чому він здається таким непевним щодо мене і нас, щодо нього і мене, щодо мене і нього, і як ці займенники звести разом. Не відкидаю його. Ніколи його не відкидала. Мої почуття до нього завжди були дуже ясні, у нього немає жодної причини почуватися непевним щодо мене чи біля мене, і я не знаю, чому тоді він дивиться на мене, немов щось *не так*...

— Вибач, — каже Адам. — Я... я не повинен був нічого казати. Я просто... я, *чорт*. Не повинен був приходити. Я маю піти... повинен піти...

— Що? Адаме, що сталося? Про що ти говориш?

— Це була погана ідея, — говорить він. — Я такий дурний... я навіть не повинен бути тут...

— Ти не дурний... все добре... все добре...

Він голосно порожнисто сміється. Відлуння цього нещирого сміху залишається на його обличчі, коли він замовкає, дивиться на точку просто над моєю головою. Довго мовчить, доки нарешті каже:

— Ну, — він намагається, щоб це звучало піднесено. — Це не те, що думає Кастрл.

— Що? — задихаюся я, заскочена зненацька.

— Так.

Його руки в кишенях.

— Ні.

Адам киває. Знизує плечима. Дивиться на мене й відводить погляд.

— Не знаю. Я так думаю.

— Але тестування... це... я маю на увазі... — я не можу припинити трясти головою, — воно щось показало?

Адам не гляне на мене.

— О Господи, — шепочу я, немов шепіт якимось чином спростить це. — Тож це правда? Кастл має рацію?

Мій голос повзе вище, і м'язи починають напружуватися, і я не знаю, чому відчуття, що повзе моєю спиною здається страхом. Я не повинна боятися того, що в Адама є дар, як у мене; я мала знати, що це не може бути так просто, так легко. Кастл говорив, що Адам може торкатися мене, бо він має якусь Енергію, яка дає таку змогу. Кастл ніколи не вважав імунітет Адама до моєї сили випадком. Він думав, що це щось більше, щось більш наукове, більш особливе. ~~Я завжди хотіла вірити, що мені просто пощастило.~~

Проте Адам хотів знати. Він захопився тим, щоб це виявити.

Але щойно вони розпочали тестування з Кастлом, Адам припинив говорити про це. Він ніколи не розповідав мені нічого, крім найзагальніших новин. Захоплення від експерименту минуло надто швидко.

Щось не так.

Щось не так.

~~Звісно:~~

— Ми не дійшли жодних висновків, — говорить мені Адам, але я бачу, він щось приховує. — Я маю пройти ще кілька сеансів, Кастл говорить, є ще кілька деталей, які треба з'ясувати.

Я помічаю, як механічно Адам видає інформацію. Щось не так, і я не можу повірити, що дотепер не помічала ознак цього. Я усвідомлюю, що просто не хотіла. Не хотіла визнавати, що Адам здається більш виснаженим і накрученим, ніж я колись його бачила. Тривога давить його плечі.

— Адаме...

— Не хвилюйся за мене.

Його слова не жорсткі, проте в них є прихована нагальність, яку я не можу ігнорувати, і він притягує мене до себе в обійми до того, як я встигаю щось сказати. Застібає мій костюм.

— У мене все добре, — говорить він. — Справді. Я просто хочу знати, що з тобою все гаразд. Якщо тобі тут нормально, то і мені теж. Усе добре.

Він затримує подих.

— Добре? Все буде добре.

Тремтлива усмішка на його обличчі змушує мій пульс пропускати удари.

— Добре, — мені потрібна якась мить, щоб заговорити. — Добре, звісно, але...

Двері відчиняються, Соня та Сара на півдорозі у кімнату завмирають, помітивши наші тіла, переплетені разом.

— О! — говорить Сара.

— У, — Соня опускає очі.

Адам тихо лається.

— Ми прийдемо пізніше... — хором кажуть близнючки. Вони прямують до дверей, коли я зупиняю їх. Я не виганятиму їх із власної кімнати.

Я прошу їх не йти.

Вони питають мене, чи я певна.

Я кидаю один погляд на обличчя Адама і знаю, що шкодуватиму про втрату навіть хвилини нашого часу разом, але я також не можу робити це коштом своїх сусідок по кімнаті. Це їхній особистий простір, і вже майже час вимикати світло. Вони не можуть тинятися коридором.

Адам більше не дивиться на мене, але він мене й не відпускає. Я нахиляюся і залишаю легкий поцілунок на його серці. Він нарешті відповідає на мій погляд. Усміхається мені зболеною посмішкою.

— Я кохаю тебе, — кажу так тихо, що лише він може почути. Він коротко, нерівно видихає. Шепоче.

— Ти навіть не уявляєш, — і відступає. Розвертається на підборах. Прямуює до дверей.

Моє серце б'ється в горлі.

Дівчата дивляться на мене. Занепокоєно.

Соня хоче щось сказати, коли перемикання

клацання
мерехтіння,
і вимкнулося світло.

Чотири

Сни повернулися.

На якийсь час вони облишили мене, коли ув'язнили на базі з Варнером. Я думала, що втратила пташку, білу пташку із золотавими, схожими на корону, пір'їнами на голові. Раніше вона зустрічала мене у снах, летіла потужно й плавно, пропливала над світом, немов вона щось знає, немов у неї свої таємниці, про які ми ніколи не здогадаємося, немов вона веде мене в безпечне місце. Це була моя єдина надія в гіркій темряві психіатричної лікарні, доки я зустріла її витатуйовану близнючку на Адамових грудях.

Немов вона вилетіла просто з моїх снів, лише щоб спочити на його серці. Я думала, це знак, повідомлення, що я нарешті в безпеці. Що я відлетіла і зрештою віднайшла мир, притулок.

Я не очікувала ще раз побачити пташку.

Але зараз вона повернулася і має такий самий вигляд. Це та сама пташка у тому самому блакитному небі з тією самою золотавою короною з пір'я на голові. Лише цього разу вона застигла. Махає крилами на місці в невидимій клітці, немов їй судилося вічно повторювати той самий рух. Пташка, здається, летить: вона в повітрі; її крила працюють. Здається, вона вільна ширяти в небесах. Але вона застрягла.

Не може піднятися вгору.

Не може впасти.

За останній тиждень у мене той самий сон щоночі, й усі сім ранків я прокидаюся і тремчу в земляному крижаному повітрі, намагаючись заспокоїти серце, що калатає в грудях.

Намагаючись зрозуміти, що це означає.

Щодня я злізаю з ліжка й одягаю той самий костюм; єдиний одяг, який маю. Він темно-сливового кольору, такий темно-сливовий, що майже чорний. Він ледь переливається й мерехтить на світлі. Облягає мене від шиї до зап'ястків та щиколоток, проте нетісний.

У цьому костюмі я рухаюся як гімнастка.

У мене черевики до кісточок, із пружної шкіри, що приймають форму моїх ніг і дають змогу безшумно рухатися підлогою. Чорні шкіряні рукавички, щоб я не торкалася чогось, чого не повинна

торкатися. Соня і Сара позичили мені одну зі своїх гумок для волосся, і вперше за роки я можу прибрати його зі свого обличчя. Зав'язую собі високий хвіст і навчилася застібати костюм без допомоги. Цей костюм змушує мене почуватися екстраординарною. Непереможною.

Це подарунок від Кастла.

Він замовив його для мене до того, як я прибула до Омега-Пойнта. Кастл подумав, що мені сподобається мати костюм, що захистив би інших та мене саму, з іншого боку, він запропонував мені можливість *кривдити* інших. Якщо я захочу. Чи це виявиться необхідно. Костюм виготовлено зі спеціальної тканини, яка повинна тримати мене у прохолоді, коли жарко, й гріти, коли холодно. Тож поки він ідеальний.

~~Поки поки поки~~

Я прямую снідати сама.

Соня й Сара завжди йдуть до того, як я прокидаюся. Їхня робота в медичному корпусі ніколи не закінчується не лише тому, що вони можуть зцілювати поранених, крім цього, вони також проводять дні, намагаючись створити протиотрути й мазі. Одного разу, коли ми посправжньому розмовляли, Соня пояснила мені, як деякі Енергії можуть виснажуватися, якщо ми докладаємо забагато зусиль, що ми можемо так виснажувати наші тіла, що вони просто не працюють. Дівчата кажуть, що хочуть створити ліки, які можуть загоїти численні поранення, які вони самі не можутьвилікувати за раз. Зрештою, вони лише дві людини. А війна здається неминучою.

Голови досі обертаються в моєму напрямку, коли я заходжу до їдальні.

Я видовище, аномалія навіть серед аномалій. Я мала б уже звикнути після усіх цих років. Мала бути жорсткіша, звичніша, байдужа до думки інших.

~~Я мала б багато речей.~~

Я очищую свій погляд від будь-яких виразів, тримаю руки по швах і вдаю, що дивлюся лише на точку, на маленьку позначку на стіні за п'ятнадцять метрів від того місця, де стою.

Вдаю, що я просто номер.

На моєму обличчі жодних емоцій. Вуста стулені. Спиная пряма, руки не стиснуті в кулаки. Я робот, привид, що пробирається крізь юрбу.

Шість кроків вперед. Проминути п'ятнадцять столів. 42, 43, 44 секунди і рахунок.

~~Я боюся~~

~~Я боюся~~

~~Я боюся~~

Я сильна.

Їжу подають лише тричі на день: на сніданок із сьомої до восьмої ранку, на обід із дванадцятої до першої й обід із п'ятої до сьомої.

Вечеря на годину довша, бо вона наприкінці дня; це немов наша винагорода за тяжку працю. Але прийом їжі не шикарна люксова подія; тут це дуже відрізняється від вечер із Варнером. Ми просто стоїмо в довгій черзі, щоб взяти попередньо наповнені тарілки, й прямуємо до їдальні, що являє собою просто ряди прямокутних столів, поставлених у паралельні лінії по кімнаті. Нічого зайвого, тож нічого не марнується.

Я помічаю Адама, що стоїть у черзі, й прямую до нього.

68, 69, 70 секунд — рахую.

— Привіт, красуне.

Щось грудкувате б'є мене в спину. Падає на підлогу. Обертаюся, мое обличчя задіює всі сорок три м'язи, щоб спохмурніти до того, як я бачу його.

Кенджі.

Широка привітна усмішка. Очі кольору оніксу. Волосся навіть темніше, гостріше, пряме як солома й спадає йому на очі. Його щелепа посмикується, губи теж, виразні вилиці здіймаються в усмішку, яку він намагається приховати. Він дивиться на мене, немов я ходжу з туалетним папером у волоссі, і я не можу зрозуміти, чому не проводила з ним часу, відколи ми тут. Він на суто технічному рівні врятував мені життя. І Адамові. І Джеймсу також.

Кенджі нахилиється, щоб підібрати щось, що нагадує скручену пару шкарпеток. Він зважує їх у руці, немов міркує, чи не пошпурити їх у мене знову.

— Куди ти? — каже він. — Думав, ми маємо тут зустрітися? Кастл сказав...

— Чому ти притягнув сюди шкарпетки? — перебиваю я його. — Люди намагаються їсти.

Він завмирає лише на частку секунди до того, як закотити очі. Стає біля мене. Тягне мене за хвоста.

— Я запізнився на зустріч із вами, ваша високосте. У мене не було часу, щоб одягнути шкарпетки.

Він жестом вказує на руку зі шкарпетками і ноги в черевиках.

— Це так огидно.

— Знаєш, дивно, саме такими словами виражати, що я тобі подобаюсь.

Я трясую головою, намагаючись закусити своє задоволення.

Кенджі — це ходячий парадокс, суміш непохитно серйозного чоловіка й дванадцятирічного хлопчиська, що проходить пубертат. Але я забула, як біля нього легше дихається, це здається природним — сміятися, коли він поруч. Тож продовжую йти й завбачливо не кажу ні слова, але усмішка досі розтягує мої вуста, я беру тацю і прямую в центр їдальні.

Кенджі на пів кроку відстає від мене.

— Тож... Ми сьогодні працюємо разом.

— Так.

— І що, ти просто пройдеш повз мене? Навіть не привітаєшся? — він притискає свої шкарпетки до грудей. — Мене знищено. Я зайняв нам столик і все таке.

Я зиркаю на нього. Продовжую йти.

Він не відстає.

— Я серйозно. Ти взагалі уявляєш, як дивно махати комусь, коли цей хтось тебе ігнорить? І потім ти такий просто озираєшся навколо як придурак, намагаючись набути вигляду «Ні, справді, я знаю цю дівчину», і ніхто не вірить то...

— Ти жартуєш? — я посеред їдальні. Обертаюсь. Моє обличчя недовірливо супиться. — Ти говорив зі мною, можливо, раз за два тижні, що я тут. Я зараз заледве тебе помічаю.

— Добре, продовжуй, — говорить Кенджі, обертаючись, щоб заблокувати мені шлях. — Ми обоє знаємо, що ти не можеш не помічати всього цього, — він вказує на себе, — тож якщо ти намагаєшся грати зі мною в ігри, я маю сказати тобі наперед, що це не спрацює.

— Що? — суплюся я. — Про що ти говориш...

— Не треба грати важкодоступну, дитинко, — він піднімає брову. — Я навіть не можу торкатися тебе. Це переводить «важкодоступність»

на повністю новий рівень, якщо ти розумієш, що я маю на увазі.

— О господи, — проговорюю я, мої очі заплющені, я трясую головою. — Ти здурів.

Кенджі падає на коліна.

— Збожеволів від тебе, моя солодка любове!

— *Кенджі!*

Я не можу підвести очей, бо боюсь озирнутись, але відчайдушно хочу, щоб він припинив базікати. Щоб між нами була ціла кімната. Я знаю, що він жартує, але, можливо, про це знаю лише я одна.

— Що? — каже він, його голос відлунює кімнатою. — Ти соромишся мого кохання?

— Будь ласка... *будь ласка*, встань і говори *тихіше*...

— Нізащо, чорт забирай.

— Чому? — я вже благаю.

— Бо якщо я говоритиму тихіше, то не зможу сам себе чути. А чути себе, — говорить Кенджі, — моє улюблене.

Я не можу навіть подивитися на нього.

— Не проганяй мене, Джульетто. Я самотній чоловік.

— Що з тобою *сталось*?

— Ти розбила мені серце, — тепер його голос навіть гучніший, руки виробляють сумні широкі жести, він майже зачіпає мене, я задкую, панікуючи. Але потім усвідомлюю, що всі дивляться на нього.

Потішені.

Мені вдається незграбно усміхнутись. Озираюсь кімнатою і здивовано помічаю, що на мене вже ніхто не дивиться.

Вони всі всміхаються, явно звиклі до витівок Кенджі, дивляться на нього із сумішшю обожнювання і чогось іще.

Адам також дивиться. Він стоїть зі своєю тацею в руках, піднята голова, спантеличені очі. Він усміхається натягнутою посмішкою, коли наші погляди зустрічаються.

Я прямую до нього.

— Агов... почекай, дитинко, — Кенджі стрибає й хапає мене за руку. — Знаєш, я просто жартував... — він прослідковує за моїм поглядом туди, де стоїть Адам. Б'є долонею по чолу. — *Звісно!* Як я забув? Ти закохана в мого сусіда.

Я обертаюсь до нього.

— Слухай, я вдячна, що ти допоможеш мені з тренуваннями, справді. Дякую за це. Але ти не можеш тинятися навколо, горлаючи про своє фальшиве кохання до мене, тільки не перед Адамом, і ти маєш дозволити мені перетнути кімнату перед тим, як завершився сніданок, добре? Я і так заледве бачу його.

Кенджі дуже повільно киває, стає трохи серйознішим.

— Ти маєш рацію. Вибач. Я зрозумів.

— Дякую.

— Адам ревнує до нашого кохання.

— Просто йди та візьми собі сніданок! — я відпихаю його, намагаючись не розсміятися.

Кенджі — єдиний із всіх тут, за винятком Адама, хто не боїться мене торкатися. Моя репутація завжди іде на п'ять кроків попереду. Люди тримаються на відстані. Але хоч я одного разу випадково вдарила Кенджі, він не боїться. Думаю, потрібна астрономічна кількість чогось жахливого, щоб його віднадити.

Я захоплююсь цією його рисою.

Коли ми зустрічаємося, Адам небагатослівний. Йому не потрібно казати щось більше за «Привіт», його вуста примхливо кривляться на один бік, і я уже бачу, як він стає вищим, тугішим, напруженішим. І я небагато знаю про цей світ, але вмію читати те, що написано в його очах.

Як він дивиться на мене.

Зараз у нього важкий погляд, і мене це турбує, але його очі досі такі лагідні, такі зосереджені і сповнені почуття, що я заледве можу втриматись, щоб не кинутися в його обійми, коли він поруч. Я спостерігаю, як він робить найпростіші речі — переминається з ноги на ногу, бере тацю, киває комусь доброго ранку — просто, щоб слідкувати за рухами його тіла. Наші з ним миті такі рідкісні, що мої груди завжди надто напружені, серце занадто судомно калатає. Він змушує мене весь час хотіти бути непрактичною.

Він ніколи не йде мені з голови.

— Усе гаразд? — запитую я його, досі трохи переймаючись про вечір напередодні.

Він киває. Намагається усміхнутись.

— Так, я, ну... — прочищає горло. Глибоко зітхає. Відводить погляд. — Так, вибач за те, що сталося вчора ввечері. Я типу... трохи

злякався.

— Але чому?

Він дивиться через моє плече. Супиться.

— Адаме?..

— Так?

— Чому ти злякався?

Його очі знову зустрічаються з моїми. Розширені. Круглі.

— Що?

— Нічого.

— Я не розумію...

— Чому, чорт забирай, ви так довго базикаєте?

Я обертаюся. Кенджі стоїть просто за мною, на його таці стільки їжі, я аж здивована, що ніхто досі нічого не сказав. Він мав переконати кухарів насипати йому добавки.

— Ну? — Кенджі дивиться, очікуючи нашої відповіді. Він зрештою махає головою назад, рухом запрошуючи йти за собою, перед тим, як вирушити в тому ж напрямку самому.

Адам видихає і має такий розконцентрований вигляд, що я вирішую забути про вчорашній вечір. Скоро. Ми скоро поговоримо. Певна, це дрібниці. Ми скоро поговоримо, і все буде добре.

П'ять

Кенджі чекає нас за порожнім столом.

Джеймс зазвичай снідав із нами, але зараз у нього з'явилися друзі серед кількох молодших дітей в Омега-Пойнті, і він воліє сидіти з ними. Здається, йому подобається тут найбільше з нас усіх, і я рада, що він щасливий, але мушу визнати: мені бракує його компанії. Хоч боюся про це казати, іноді не певна, чи хочу знати, чому він не проводить час з Адамом, коли я поблизу. ~~Не думаю, що хочу знати, чи іншим дітям вдалося переконати його, що я небезпечна. Тобто я небезпечна, але все одно.~~

Адам сідає на лавку, і я прослизав до нього. Кенджі навпроти нас. Ми з Адамом тримаємося за руки під столом, і я дозволяю собі насолоджуватися простою розкішшю його близькості. Я досі одягнена в рукавички, але лише бути так близько біля нього достатньо; в животі розквітають квіти, м'які пелюстки лоскочуть кожен сантиметр нервової системи. Це немов я маю три бажання: торкатися, смакувати, відчувати. Це найдивніший феномен. Божевільна щаслива неможливість, загорнута в подарунковий папір, зав'язана стрічкою і захована в серці.

~~Часто це відчувається як привілей, якого я не заслуговую.~~

Адам ворухиться, тож його нога по всій довжині притискається до моєї.

Я дивлюся вгору і бачу, як він усміхається мені; таємна, ледь помітна усмішка, що розповідає так багато про речі, які ніхто не повинен обговорювати за сніданком. Я змушую себе дихати, щоб стримати усмішку. Намагаюся зосередитись на їжі. Сподіваюсь, я не почервоніла.

Адам нахилиється до мого вуха. Я відчуваю м'який порух його дихання до того, як він починає говорити.

— Ви розумієте, що просто огидні?

Я дивлюся вгору, і бачу Кенджі, що завмер посеред руху, його ложка на півдорозі до рота, голова нахилена до нас. Він махає ложкою нам в обличчя.

— Що це за чортівня? Ви граєтесь у притискання ногами під столом чи якесь подібне лайно?

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ